

Nr 8.

Ankom till riksdagens kansli den 18 april 1929 kl. 1 e. m.

Andra kammarens femte tillfälliga utskotts utlåtande nr 8 i anledning av väckt motion angående skärpning av kompetensvillkoren i avseende å vissa befattningar i riksräkenskapsverket.

Uti en inom andra kammaren av herr *Lithander* väckt, till andra kammarens femte tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 300, har på anförda grunder hemställts, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t efter överbägande, huru långt kompetenskravet i uti motionen angivna avseende bör anses utsträckas i fråga om byråchefsbefattningen å revisionsbyrån samt revisionskommissariebefattningarna i riksräkenskapsverket, täcktes i instruktionen för riksräkenskapsverket införa, att för behörighet att utnämnas till sagda byråchefsbefattning eller till revisionskommissarietjänst i riksräkenskapsverket skall fordras *antingen* att hava avlagt examen, medförande behörighet till domarebefattning ävensom att äga förfarenhet i domarevärv *eller* ock enbart hava avlagt dylik examen, *samt* att för behörighet till byråchefsbetämbete å riksräkenskapsverkets bokslutsbyrå ävensom till förste revisorsbefattning å skattekontoret i riksräkenskapsverket skall fordras att hava avlagt examen, medförande behörighet till domarbefattning.

Motionen.

Tillika har i motionen hemställts, att riksdagen måtte anhålla, att de ovan angivna skärpta kompetensvillkoren för befattningshavare i riksräkenskapsverket måtte utan någon retroaktiv tillgodoräkning av enligt föregående bestämmelser förvärvad kompetens träda i tillämpning vid näst efter utfärdande av kungörelse i ämnet skeende utnämning till tjänsterna ifråga.

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Över motionen har utskottet från riksräkenskapsverket inhämtat yttrande, vilket, avgivet den 12 mars 1929, finnes härvid fogat såsom bilaga.

Riksräkenskapsverket.

Riksräkenskapsverket har bildats genom sammanförande av, förutom statsbokföringskommittén, statskontorets riksbokslutsbyrå samt av kammarrättens re-

Utskottet.

visionsavdelning. De regler, som tidigare gällt för dessa båda ämbetsverks rekrytering, återfinnas i Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse den 12 maj 1865 angående förändrade villkor för anställning i statens civila tjänstebefattningar (Sv. förf. samling 1865: 32). I punkt 4:o av nämnda kungörelse lämnas följande närmare föreskrifter:

”Den, som avlagt examen till Vårt kansli, är jämväl behörig att i statskontoret, kammarrätten vinna anställning, vare sig inom dessa verks kansli eller kameral- och räkenskapsavdelningar, ämbetsverken obetaget att även på examen till rättegångsverken medgiva dylik anställning.”

De senast för statskontoret, respektive riksräkenskapsverket fastställda instruktionerna (Sv. förf. samling 1920: 871 resp. 1927: 280) innehålla i förevarande hänseende inga uttryckliga bestämmelser, utan äga verken befogenhet att vid varje nyantagning av revisionstjänsteman fritt pröva dennes kompetens.

Innan riksräkenskapsverket år 1925 fick rätt att i första instans avdöma anmärkningsmål, utövades denna befogenhet av kammarrätten. Talan fördes då självständigt av varje anmärkare (revisor) hos rätten, vilken i anledning därav fattade sina beslut. Sedan numera samma ärenden, efter föredragning av vederbörande revisionskommissarie (förste revisor) avgjorts av riksräkenskapsverket, utgör kammarrätten andra och i flertalet mål även sista instans.

I sakens natur ligger självfallet, att de anmärkningar, som från riksräkenskapsverket underställts kammarrättens prövning, ibland föranlett bifall därstädes, ibland avslag. Men att från detta förhållande draga den slutsatsen, att riksräkenskapsverket vore i behov av förbättrad rekrytering på grundvalen av en skärpt formell kompetens hos vissa dess befattningshavare, torde icke vara befogat.

Skulle framdeles olägenheter förspörjas av den art, att de hade utsikt att avhjälpas med en ändrad rekrytering av riksräkenskapsverket, utgår utskottet från att ämbetsverket självt i sinom tid tager initiativ till sådana åtgärder, som förhållandena må påkalla. Att däremot redan nu med avseende å ett fåtal överordnade befattningar, vilkas besättande med fullt kompetenta innehavare icke torde möta några som helst svårigheter, angiva detaljerade föreskrifter, vilka skulle komma att sakna motsvarighet beträffande andra likartade befattningar inom statsförvaltningen, finner utskottet ej anledning. Härmed vill dock utskottet ej hava förbisett betydelsen av att den statliga revisionen omhänderhaves av högst möjligt för uppgiften kvalificerad arbetskraft. Åt denna uppfattning har ock riksräkenskapsverket i sitt berörda yttrande givit uttryck. Men en dylik kvalitativ förstärkning, som, huru värdefull den än må vara, dock ej befunnits oundgängligen nödvändig, lär draga med sig konsekvenser av ekonomisk art, vilka sedda i förhållande till deras erforderlighet icke låta sig väl förena med de under senare år tillämpade principerna om största möjliga återhållsamhet ifråga om utgifter för administrativa ändamål.

Under åberopande av det sålunda anförda får utskottet hemställa,

att andra kammaren ej måtte bifalla herr Lithanders ifrågasvarande motion, nr 300.

Stockholm den 16 april 1929.

På utskottets vägnar:

HARALD LAURIN.

Närvarande: herrar *Laurin, Blomquist, Schödt, Nygren, Hansson* i Trollhättan, *Hilding, Västberg, Johansson* i Fårekulla, *Norsell, Eurén* och *Hällgren*.*

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Till Riksdagens andra kammares femte tillfälliga utskott.

Genom remiss den 22 februari 1929 har Kungl. Maj:t anbefallt riksräkenskapsverket att till utskottet avgiva yttrande över en inom andra kammaren väckt motion, nr 300, vari hemställts, att riksdagen behagade besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t efter övervägande, huru långt kompetenskravet i uti motionen angivna avseende bör anses utsträckas i fråga om byråchefsbefattningen å revisionsbyrån samt revisionskommissariebefattningarna i riksräkenskapsverket, täcktes i instruktionen för riksräkenskapsverket införa, att för behörighet att utnämnas till sagda byråchefsbefattning eller till revisionskommissarietjänst i riksräkenskapsverket skall fordras *antingen* att hava avlagt examen, medförande behörighet till domarbefattning ävensom att äga förfarenhet i domarevärv *eller* ock enbart att hava avlagt dylik examen *samt att* för behörighet till byråchefsbefattning å riksräkenskapsverkets bokslutsbyrå ävensom till förste revisorsbefattning å skattekontoret i riksräkenskapsverket skall fordras att hava avlagt examen, medförande behörighet till domarbefattning. Tillika har motionären hemställt, att riksdagen måtte anhålla, att de ovan angivna skärpta kompetensvillkoren för befattningshavare i riksräkenskapsverket måtte utan någon retroaktiv tillgodoräkning av enligt föregående bestämmelser förvärvad kompetens träda i tillämpning vid näst efter utfärdande av kungörelse i ämnet skeende utnämning till tjänsterna i fråga.

De synpunkter, från vilka motionären utgått, äro riksräkenskapsverket icke främmande. Desamma hava nämligen vid flera tillfällen kommit till uttryck i besvär, som av en revisor inom riksräkenskapsverket hos Kungl. Maj:t anförts över av verket upprättade tjänsteförslag eller meddelade förordnanden.

I motiveringen har motionens författare även yttrat sig om de kompetensfordringar, som lämpligen borde gälla för revisorerna i riksräkenskapsverket. Då emellertid motionen ej utmynnat i något direkt förslag härom, torde riksräkenskapsverket kunna förbigå uttalandena i sådant avseende.

Enligt riksräkenskapsverkets uppfattning bör vid bedömandet av den förevarande frågan jämförelsen i stället för — såsom i motionen skett — med länsstyrelserna göras med de revisioner, som förefinnas inom vissa centrala ämbetsverk. Nu framhålles väl i motionen, att riksräkenskapsverkets revision avser statsförvaltningen i dess helhet medan övriga revisioner tillhöra specialförvaltningar. Bortsett från att vid handläggningen inom styrelserna för kommunikationsverken av anmärkningsmål ändamålsenligheten av en utgift kan tillmätas större betydelse än författningsenligheten — vartill för övrigt viss motsvarighet förefinnes i riksräkenskapsverkets instruktion (1927: 280 § 21, mom. 2) — skall emellertid vid avgörandet inom specialrevisionerna väsentligen samma rättssynpunkter tillvaratagas som i riksräkenskapsverket. Riksräkenskapsverket har sig icke bekant, att ämbetsverkets egen domstolsverksamhet har ett mera juridiskt betonat skaplygne än övriga specialrevisioner, med undantag för affärsverken. Det är att märka, att den riksräkenskapsverket medgivna befogenheten att låta obetydliga anmärkningar förfalla (instr. § 21, mom. 1) ger detta ämbetsverk en mera fri prövningsrätt än som i allmänhet tillkommer specialrevisionerna.

Den hänvisning, som i motionen göres till ett statsrådsuttalande av år 1908 angående domfört antal ledamöter i kammarrätten vid avgörandet av anmärkningsmål, synes riksräkenskapsverket vara i förevarande sammanhang missvisande, då kammarrätten även vid nämnda tid var besvärinstans i mål rörande anmärkningar vid specialrevisionerna. Sistnämnda förhållande utgjorde emellertid icke hinder för att samma år till ordinarie föredragande i anmärkningsmål i kammarrätten utnämndes en tjänsteman, som icke avlagt examen medförande kompetens till befattning vid allmän domstol. Sistnämnde ledamot kvarstod för övrigt såsom kammarrättsråd (med revisionsrotel) även efter det kammarrätten blivit högsta instans i anmärkningsmål.

I detta sammanhang bör uppmärksamheten fästas vid det i motionen förekommande uttalandet om statsutskottets motiv för sitt tillstyrkande år 1925 av revisionskommisariernas i riksräkenskapsverket uppflyttning till den nya 26:e lönegraden. Motionen citerar:

”Med hänsyn till *de ansvarsfulla och viktiga uppgifter* (kursiverat av motionären), som åligga ifrågavarande befattningshavare samt *de fordringar i skilda hänseenden* (kursiverat av motionären), som måste å den ställas, har ock utskottet ansett sig böra tillstyrka en dylik uppflyttning.”

Härav drages i motionen den slutsatsen, ”att statsutskottet närmast avsett ovannämnda domarekompetenskrav, som vid likartade måls handläggning inom kammarrätten uppställts på dess ledamöter”. För bedömande av detta antagandes riktighet bör man taga del av det uttalande av allmänna civilförvaltningens lönenämnd den 9 november 1923, varigenom lönenämnden förordade uppflyttningen av riksräkenskapsverkets förste revisorer från dåvarande 15:e till 16:e lönegraden:

”Lönenämnden har icke kunnat undgå att finna, den nuvarande placeringen i lönegrad av förste revisorstjänsten å riksräkenskapsverkets riksbokslutsbyrå väl låg i förhållande till de viktiga och ansvarsfulla uppgifter, som åligga befattnings innehavare och för vilkas fullgörande med nödvändighet måste krävas en ingående kännedom rörande räkenskapsväsendet inom samtliga grenar av statsförvaltningen. En höjning av denna tjänst till 16:e lönegraden synes lönenämnden fördenskull kunna anses skälig. Även vad förste revisorerna å revisionsbyrån beträffar, har lönenämnden med särskilt avseende fäst vid deras föredragningsskyldighet funnit sig böra tillstyrka en motsvarande uppflyttning i lönegrad. Samtliga förste revisorer i räkenskapsverket böra alltså enligt lönenämndens mening hänföras till 16:e lönegraden.”

Detta uttalande gjordes, innan fråga ens uppkommit om att förlägga avgörandet av anmärkningsmålen inom riksräkenskapsverket till ämbetsverket. Och ehuru denna fråga var löst, då för 1925 års riksdag framlades förslag om de förutvarande andra-gradstjänsternas reglering, gjorde föredragande departementschefen icke något som helst tillägg till den av lönenämnden lämnade motiveringen för löneuppflyttningen beträffande förste revisorerna i riksräkenskapsverket. Det är under sådana förhållanden för riksräkenskapsverket svårt att förstå, att man kan av statsutskottets återgivna yttrande draga sådana slutsatser, som gjorts av motionens författare.

Riksräkenskapsverket övergår här efter till att yttra sig om behovet och lämpligheten av att skärpa kompetenskraven för ifrågavarande befattningshavare i riksräkenskapsverket.

I motionen påstås att erfarenheten från domsrättens utövande inom riksräkenskapsverket torde tala i riktning mot en dylik åtgärd. Till riksräkenskapsverkets kännedom har icke kommit något klagomål i sådant avseende — ämbetsverket bortser härvid från av ovanberörda revisor gjorda uttalanden i besvärslinagor till Kungl. Maj:t. Att delade meningar skola göra sig gällande om besluten i anmärkningsmål är emellertid helt naturligt, då de tjänstemän, varemot anmärkningarna riktas, i regel icke alldeles saknat fog för sin uppfattning liksom ej heller revisionen för anmärkningar, vilka ej blivit gillade.

Riksräkenskapsverket vill härmed icke hava sagt, att ej ämbetsverket gärna skulle motse en kvalitativ förstärkning av ”domstolen” i anmärkningsmål. Frågan är om detta lämpligen låter sig göra, i varje fall på den av motionären anvisade vägen.

Till en början vill ämbetsverket icke bestrida, att juris kandidatexamen i och för sig utgör en viss förstärkning i den kvalitativa utrustningen utöver den, som kansliexamen erbjuder, även så vitt angår handläggningen av anmärkningsmål. I den administrativa processen tillämpas emellertid icke — även i skattemål — samma regler som i den allmänna processen. Här skulle enligt riksräkenskapsverkets åsikt eljest varit ett område, där juris kandidatexamens högre kunskaper måhända kunnat nyttiggöras. De ämnen i övrigt, vari juris kandidatexamen medför fylligare kunskap än kansliexamen, äro så gott som uteslutande sådana, som icke äro av betydelse vid revisionen och handläggningen av därvid uppkomna anmärkningar. Den författningskunskap, som revisions-tjänstemannen har att tillämpa, måste han nästan undantagslöst tillägna sig efter avläggandet av sin teoretiska examen, genom tjänstgöring antingen inom medelsförvaltande verk eller direkt hos revisionsmyndighet. Den praktiska erfarenhet, som under dylik tjänstgöring förvärvas, är enligt riksräkenskapsverkets mening av väsentligt större betydelse för fullgörandet av de uppgifter, som åligga revisionen, än den högre teoretiska utbildningen.

Annorlunda ställer sig saken i viss mån, om juris kandidatexamen kompletterats med tjänstgöring vid allmän domstol. För att en sådan tjänstgöring skall vara av något värde, måste den emellertid i första hand vara av sådan omfattning och art, att den verkligen medfört ett allmänt inträngande i lagtillämpningen — några korta sommarförordnanden såsom borgmästare i småstäder kunna sålunda ej härvid tillmätas något värde. Vidare bör domstolstjänstgöringen vara någotsånär aktuell, så att den därunder förvärvade erfarenheten ej hunnit förgå, innan den kunnat börja tillämpas i den administrativa domstolsverksamheten.

Såvitt riksräkenskapsverket kan förstå, måste möjligheterna att för ämbetsverkets dömande verksamhet förvärva personer med nu angivna kvalifikationer vara synnerligen små, i varje fall så länge avlöningsförhållandena gestalta sig så, som för närvarande är fallet. Inom riksräkenskapsverket finnes på den egentliga revisionsavdelningen blott en byråchefstjänst. Det torde knappast vara att förvänta, att verkligt dugande jurister med längre tingstjänstgöring skulle ingå i verket för den synnerligen ovissa utsikten att kanske i 50-årsåldern erhålla nämnda byråchefsbefattning. Normalt erhålles för närvarande revisionssekreterareförordnande — varmed följer byråchefsavlöning — före 35 års ålder med utsikt att i sinom tid erhålla givande domsaga. Att under sådana förhållanden en jurist med nämnda kvalifikationer skulle reflektera på en revisionskommissarietjänst, närmast motsvarande den löneställning som i hovrätt redan vinnes med assessorsgraden, är ju alldeles utslutet.

Riksräkenskapsverket vill med styrka betona, att ämbetsverket icke kan vara betjänt med sekunda arbetskrafter, som väl försökt sig på domarbanan men som där icke lyckats. Det är för riksräkenskapsverket även i fråga om revisionskommissarietjänsterna nödvändigt att få dugande arbetskrafter, förfarna i revisionsarbete och lämpade såsom arbetsledare. Ett uppställande av domartjänstgöring såsom kompetensvillkor för revisionskommissariebefattning skulle förden skull kunna bli till direkt olägenhet för verket. Även om nämnda tjänstgöring fullgjorts kanske mer än ett 20-tal år, innan befattningen såsom revisionskommissarie kunde erhållas, skulle nämligen tjänsteman med sådan merit men i övrigt underlägsen andra medsökande och måhända direkt olämplig för befattningen tillförsäkras företräde. En anordning, som skulle leda till dylika resultat, måste ämbetsverket på det bestämdaste motsätta sig. Därest samtliga revisionskommissarietjänster uppflyttades till byråchefsggraden, skulle förhållandena ställa sig något annorlunda, då härigenom utsikterna skulle ökas att förvärva lämpliga personer, vilka dock sannolikt ofta måste hämtas från andra ämbetsverk och alltså ej vore förtrogna med riksräkenskapsverkets arbete. Men riksräkenskapsverket föreställer sig, att, sedan under flera år beträffande de högre tjänsterna i riksräkenskapsverket ansträngningarna inriktats på att dels minska antalet och dels sänka löneställningen, några utsikter för en höjning av lönegraden för revisionskommissarierna icke förefinnas.

Vad ovan sagts har väsentligen avsett befattningarna å riksräkenskapsverkets revisionsbyrå, d. v. s. byråchefen därstädes och de tre revisionskommissarierna. Motionären har emellertid även yttrat sig angående kompetenskraven för byråchefen å riksbokslutsbyrån samt förste revisorn å det under sagda byrå ställda skattekontoret.

Beträffande först sistnämnde befattningshavare synes förslaget att skärpa kompetenskravet så mycket egendomligare, som förste revisorns domarverksamhet på sistone starkt begränsats, därigenom att enligt den nya taxeringsförordningen ämbetsverkets befogenhet att granska verkställd taxering inskränkts

till aktiebolag och solidariska bankbolag. På grund härav komma skatteanmärkningarna hädanefter främst att gälla rena debiteringsfel, vilkas bedömande ej kräver någon högre juridisk utbildning. En skärpning av kompetensvillkoren beträffande denna tjänst är fördensskull alldeles obehövligh och skulle endast föranleda anspråk på höjd löneställning.

Förslaget att beträffande chefen för riksbokslutsbyrån införa krav på examen medförande behörighet till domarbefattning har motiverats med att "denne befattningshavare bör äga en viss större författningskunskap och förfarenhet vid tolkning av författningar samt vana att avfatta utlåtanden". I motionen påstås samtidigt, att nämnda byråchef icke är bisittare i anmärkningsdomstolen. Sistnämnda uttalande överensstämmer dock ej med verkliga förhållandet. Såsom chef å den byrå, vartill skattekontoret hör, skall nämligen riksbokslutsbyråchefen deltaga i prövningen av anmärkningar vid skatteräkenskaperna. Av skäl, som ovan anförts beträffande förste revisorn å skattekontoret, saknas emellertid varje anledning att med hänsyn allenast till nämnda åliggande kräva juridisk utbildning av omhandlade byråchef. De skäl åter, som av motionären åberopats till stöd för kompetensskärpningen, sakna enligt riksräkenskapsverkets förmenande bärkraft. Den författningskunskap, som chefen för riksbokslutsbyrån skulle kunna inhämta genom en juridisk examen och som han skulle kunna nyttiggöra i sin tjänst, är skäligen minimal. Någon vana att avfatta utlåtanden erhålles veterligen ej heller genom en dylik examen. Framför allt måste av chefen för riksbokslutsbyrån fordras omfattande budgettekniska insikter, vilka enligt erfarenheten med stor fördel låta sig förena med en matematisk-statistisk utbildning. Riksräkenskapsverket måste kraftigt avstyrka införandet av varje fordran på juridisk examen för erhållande av nämnda byråchefsbefattning.

I detta sammanhang kan riksräkenskapsverket ej underlåta att framhålla, att fastställandet av kompetensvillkor i enlighet med vad i motionen förordas otvivelaktigt skulle komma att medföra konsekvenser beträffande specialrevisionerna. Endast undantagsvis gäller för närvarande att föredragande eller bisittare vid handläggningen av anmärkningsmål inom specialrevision skall hava avlagt examen medförande behörighet till domarbefattning, och beträffande ingen av dessa är utövandet av domarämbetet uppställt som kompetensvillkor. Med hänsyn till att specialrevisionerna äro fullt jämnställda med riksräkenskapsverket i avseende å instansordningen, läser någon hållbar anledning för högre kompetenskrav beträffande detta ämbetsverk icke kunna framföras.

Ett skärpande av de juridiska kompetenskraven i avseende å de befattningshavare, som inom riksräkenskapsverket deltaga i prövningen av anmärkningsmål, skulle givetvis medföra, att anmärkningsprocedurerna juridiska karaktär starkare accentuerades. Detta skulle enligt riksräkenskapsverkets mening vara ett steg i alldeles felaktig riktning.

Riksräkenskapsverket vill erinra, att i den av 1923 års besparingskommitté den 8 december 1923 avgivna utredningen med förslag angående förenklad behandling av vissa besvärs- och anmärkningsmål (prop. 1924: 121, bil. sid. 16) framhölls, att med hänsyn till anmärkningsmålens rent administrativa karaktär det ej syntes vara nödvändigt att upprätthålla det krav, som dittills gjorts gällande, att de i anmärkningsmål beslutande myndigheterna skulle vara organiserade såsom domstolar. Förnämsta vikten — anförde kommittén vidare — måste ju anses ligga därpå, att vederbörande myndigheter, som hade att pröva föreliggande tvister, vore utrustade med erforderlig sakkunskap.

Riksräkenskapsverket är för sin del av samma grunduppfattning. Revisionens

huvudsyfte bör vara att förebygga nya felaktigheter. Utdömandet av ersättning för medelsdisposition, som befunnits icke vara författningsenlig, avser visserligen i första hand att bereda gottgörelse för det staten fränhanta beloppet, men i andra hand och framför allt bör äsyftas att hindra upprepande av den oriktiga åtgärden. I många fall är frågan, om en utgift är författningsstridig eller icke, synnerligen svår att avgöra. Åläggandet av ersättningsskyldighet blir under sådana omständigheter ett mycket hårdhänt medel för vinnande av rättelse för framtiden. Enligt riksräkenskapsverkets mening talar åtskilligt för att man bör söka att om möjligt vinna samma mål utan att tillgripa den nuvarande anmärkningsproceduren. Huru detta skall kunna genomföras, är ej lätt att säga, utan krävas härför grundliga överväganden. Åtgärder i den uti motionen angivna riktningen skulle emellertid gå stiek i stäv mot den sålunda såsom önskvärd angivna utvecklingen, i det att avgörandet av anmärkningsmålen skulle få en skarpare betonad domstolskaraktär än hittills varit fallet.

Sistnämnda förhållande utgör ett tungt vägande skäl till de övriga, ovan anförda för avvisande av motionen, vilken riksräkenskapsverket fördensskull får i sin helhet bestämt avstyrka.

Till slut torde det vara riksräkenskapsverket tillåtet att påpeka, att de förslag, vilka framlagts såväl av processkommissionen som av sakkunniga för utredning angående vissa ekonomiska och organisatoriska förhållanden vid genomförande av den ifrågasatta rättegångsreformen, avsevärt försvåra möjligheten för unga jurister, vilka tänka sig sin slutliga anställning inom förvaltningen, att erhålla en domstolsutbildning, vilken kan vara av något egentligt värde för förvaltningstjänsten. Enligt den av nämnda sakkunniga tilltänkta utbildningsgången skulle den första tjänstgöringen på domsagokansli omfatta tre och ett halvt till fyra år. Den självständiga domarverksamheten skulle emellertid under denna tid bliva av jämförelsevis ringa omfattning och endast avse enklare eller mindre viktiga mål. Mera kvalificerad domarverksamhet skulle därefter ej kunna komma i fråga förrän efter ett par års hovrättstjänstgöring. Med denna ordning synes det för framtiden bliva praktiskt taget utslutet att för vanlig förvaltningstjänst erhålla dugande personer med mera omfattande förfarenhet i domarevärv. Dessa förhållanden böra vederbörligen beaktas vid behandlingen av den nu förevarande frågan.

I handläggningen av detta ärende hava jämte undertecknad generaldirektör, föredragande, deltagit tillförordnade byråcheferna Runemark och Lundin.
Stockholm den 12 mars 1929.

Erik Stridsberg.

H. Levin.